

Στην Πάτρα η 20μελής Γυναικεία Χορωδία Δωματίου του Πανεπιστημίου Moody από το Σικάγο των ΗΠΑ.

Από την ίδρυσή του το 1886 από τον D. L. Moody το 1986, το ομώνυμα Πανεπιστήμιο έχει εκπαιδεύσει γενιές ανθρώπων σ' όλο τον κόσμο. Το μουσικό τμήμα του διαθέτει τέσσερα μουσικά σύνολα, ένα εκ των οποίων είναι και η Γυναικεία Χορωδία Δωματίου, τα οποία περιοδεύουν τακτικά τις ΗΠΑ και τον Καναδά. Τα τελευταία καλοκαίρια έχουν ταξιδέψει σε πολλές χώρες της Ευρώπης και της Ασίας, καθώς και την Αυστραλία και τη Νέα Ζηλανδία. Παράλληλα συμμετέχουν και στις γιορταστικές εκδηλώσεις του Πανεπιστημίου.

Η προγραμματισμένη περιοδεία τους στην Ελλάδα το 2017, περιλαμβάνει συναυλίες σε διάφορες πόλεις μεταξύ αυτών και την Πάτρα.

Στην πόλη μας η συναυλία θα πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 25 Μαΐου 2017 και ώρα 21:00 στην Κεντρική Αίθουσα της Ελευθέρας Ευαγγελικής Εκκλησίας (Κανελλοπούλου 72, Πάτρα)

Την Χορωδία διευθύνει η **Betty-Ann Lynerd**.

[Για να δείτε το πρόγραμμα αναλυτικά πατήστε εδώ](#)

Η Είσοδος για το κοινό είναι Ελεύθερη

info@eeepatras.gr

Νίκος Πλουμπίδης: Ο θάνατος είναι μια αλλαγή της ύλης. Έτσι είναι...

Το κείμενο που ακολουθεί είναι απόσπασμα από το τρυφερό, πηγαίο, σαρκαστικό και αυτοσαρκαστικό αφήγημα του **Κώστα Κρεμμύδα** που δεν παύει, ωστόσο, να το διαπερνά μια άλλοτε έντονη και άλλοτε αδιόρατη θλίψη, αλλά και συγκίνηση **1**. Έχει τίτλο: **«Ερυθρόλευκη τρέλα. Κόκκινες τουλίπες στον Κολωνό»**, εκδόσεις **Μανδραγόρας**, Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Πεζογραφία, Αθήνα 2017, σελ. 48-50.

Με τις χειροπέδες στα χέρια εκτελέστηκε ο Νίκος Πλουμπίδης.

...Υστερόγραφο του τελευταίου γράμματος του Νίκου Πλουμπίδη από τις φυλακές του σανατόριου Σωτηρία τα ξημερώματα του Σαββάτου της 14ης Αυγούστου 1954, παραμονής της γιορτής του Δεκαπενταύγουστου. Λίγο αργότερα από το Δαφνί, θα 'δινε στη

δημοσιότητα η Ασφάλεια την πρώτη φωτογραφία για τις εφημερίδες: μπρούμυτα με το πρόσωπο πεσμένο στα χαλίκια και τα χέρια δεμένα με χειροπέδες πίσω στην πλάτη. Ακολούθησε η χαριστική βολή, αφού του έβγαλαν τις χειροπέδες και τον γύρισαν ανάσκελα να κοιτάει το χάραμα του Αυγούστου στον γνωστό τόπο εκτελέσεων. Όταν κάτι επαναλαμβάνεται με συχνότητα, ακόμα και η φρίκη γίνεται συνήθεια.

Κι επειδή μιλάμε για τραγωδίες, παλιές και σύγχρονες, δεν ήταν σύμπτωση που στο ίδιο νοσοκομείο των ίδιων φυλακών στη Σωτηρία, και τότε κρατούμενο, είχαν βρει τον Πλουμπίδη οι γερμανικές δυνάμεις Κατοχής. Φυματικός αγωνιζόταν μέσα απ' τις φυλακές ή την παρανομία. Ο βήχας του ακουγόταν συχνά και εξαντλητικά - ίσως και να τον πρόδωσε αυτός ο βήχας στη γειτονιά κάτω από το λόφο του Κολωνού, στην οδό Ερυμάνθου 7 και Πρεβέζης 14, δίπλα σχεδόν στο τωρινό μας σπίτι, όπου κρυβόταν μέχρι την Τρίτη 25 Νοεμβρίου 1952.

Την επομένη της σύλληψης - ήταν επικηρυγμένος μάλιστα - βγήκε η σχετική ανακοίνωση της κυβέρνησης Παπάγου: «Συνελήφθη ο από οκταετίας κρυπτόμενος κομμουνιστής Νίκος Πλουμπίδης».

Επίσης 25 Νοεμβρίου, και εικοσιένα χρόνια μετά, η Χούντα του Ιωαννίδη θα ανέτρεπε την προηγούμενη του Παπαδόπουλου και θα διόριζε δικό της Πρόεδρο Δημοκρατίας - ένα ακόμα αξίωμα που δεινοπαθεί στον δοκιμασμένο θεσμό των διορισμών.

Το άψυχο κορμί του Νίκου Πλουμπίδη στο έδαφος αμέσως μετά την εκτέλεση.

Για τους δύσκολους Νοέμβρηδες στον τόπο μας - και για τον σπουδαίο Δανό ποιητή Χένρικ Νορντμπραντ ο Νοέμβρης είναι δύσκολος μήνας -, θυμηθήκαμε τον «Κοινωνικό Νοέμβρη» ενός άλλου

ποιητή του αγαπημένου Έκτορα Κακναβάτου: Τα τανκς μεταδοτικά δισύλλαβα άνοιγαν δρόμο/ του βροντόσαυρου, καταμεσί οδοφράγματα/ μετρούσες, πάλι ακέφαλο έψιλον πετρωμένο ήτα/ το άλφα πολτός από τον φάλαγγα.

Δεν ξέρω αν ταυτίζεται ο Κολωνός με την τραγωδία («μίμησις πράξεως σπουδαίς και τελείας κατά τον Αριστοτέλη») ή εάν η τραγωδία (και συνήθως δίχως την απαραίτητη «κάθαρση») είναι ταυτισμένη διαχρονικά με τον Κολωνό και τη χώρα εν γένει εκεί που «αφήνουνε αυγά οι τυραννόσαυροι» ανά τους αιώνες, αλλά εγώ να μνημονεύσω λίγες γραμμές από το σημείωμα που έγραψε ο Πλουμπίδης, λίγους μήνες πριν την εκτέλεσή του με αφορμή την τότε επέτειο των έντεκα χρόνων από το μοναδικό στα ευρωπαϊκά χρονικά συλλαλητήριο στην καρδιά της Αθήνας κατά των γερμανών κατακτητών, καθώς ο Πλουμπίδης,, ήταν ένας εκ των οργανωτών της αντίστασης του λαού:

Η Τετάρτη 5η του Μάρτη, του 1943, είναι ιστορική μέρα για το Ελληνικό Λαϊκό Επαναστατικό Κίνημα με παγκόσμια απήχηση και σημασία. Την ημέρα αυτή ολόκληρος ο Αθηναϊκός λαός με ΓΕΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΠΑΛΛΑΪΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ στο κέντρο της Αθήνας επέβαλε στο Χίτλερ την ανάκληση της ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ. [...] Τα τυπογραφεία και ποι πολύγραφοι δούλευαν αδιάκοπα. Πλακάτ, σημαίες, συνθήματα ετοιμάστηκαν. Τα σχέδια πορείας του κάθε κλάδου και τομέα καταστρώθηκαν. Χιλιάδες προκηρύξεις και τρικ μοιράστηκαν. Οι συνδέσεις των διαφόρων κρίκων εκανονίστηκαν. Τα Χωνιά τότε εφευρέθηκαν και τέθηκαν σε εφαρμογή. Όλα νεκρώθηκαν. Εργάτες, υπάλληλοι, βιοτέχνες, έμποροι, όλοι απεργούν, όλα κλειστά και τότε άρχισε να ξεχύνεται στο κέντρο της Αθήνας ο λαϊκός χείμαρρος των συνοικιών. Για πρώτη φορά τόσο πυκνές λαϊκές μάζες κατέβηκαν στο πεζοδρόμιο για να διεκδικήσουν και να επιβάλλουν τα δικαιώματά τους. Για πρώτη φορά παρουσιάστηκε μια τόσο μεγάλη σε όγκο και μαχητικότητα ΠΑΛΛΑΪΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ. Αυτό ήταν πρωτοφανές όχι μόνο για την Αθήνα αλλά και για τις μεγάλες ξένες πρωτεύουσες κι αυτό όχι σε καιρούς ειρηνικούς αλλά κάτω απ' τον πιο βάρβαρο κατακτητή. Το παλλαϊκό ξεσήκωμα ήταν τέτοιο που οι κατακτητές αναγκάστηκαν να ανακαλέσουν την απόφασή τους και να δηλώσουν ότι «ΔΕΝ ΤΙΘΕΤΑΙ ζήτημα πολιτικής επιστράτευσης για την Ελλάδα». Η 5η του Μάρτη του 1943 δεν έσωσε μόνο τα ελληνόπουλα από τα γερμανικά κάτεργα

αλλά συνετέλεσε και στην πορεία και την εξέλιξη του πολέμου και έδειξε το δρόμο που πρέπει να ακολουθούν οι λαοί για να επιβάλουν τις θελήσεις τους... (Ν. Πλουμπίδης, Φυλακές Απομόνωσης 5.3.54). Μετά την απελευθέρωση πάντως, πήγαν εκόντες άκοντες επισήμως οι Έλληνες ως Γκασταρμπάιτερ στη Γερμανία χάρη στην ειδική συμφωνία που υπέγραψε ο συνεχιστής του Παπάγου, επίσης εθνάρχης, Καραμανλής με τη Δυτικογερμανική κυβέρνηση. Αλλά κι αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Την εικόνα της ήσυχης συνείδησης, της σιγουριάς στο λόγο και την απόφαση, αλλά και του αισθήματος της απόλυτης ελευθερίας, τη διέκρινα στις φωτογραφίες, στο καθαρό πρόσωπο του Πλουμπίδη στη διάρκεια της απολογίας του μπροστά στους στρατοδίκες, όμοια όπως την έβλεπα στο πράο αλλά ταυτόχρονα

και αποφασιστικό πρόσωπο του πατέρα μου, στον σεβασμό του απέναντί μας, στο πλατύ του χαμόγελο -συγγενές με το πλατύγυρο καπέλο του-, στο αργό βάδισμά του, στο ευθυτενές παρουσιαστικό -που κράτησε ατόφια αλύγιστο μέχρι το τέλος και την πτώση του, ίδια γενναία, αν και στο βάθος της διακριτική στα όρια της εσωστρέφειας, με τη ζωή του. Με τον πατέρα μου, είχαμε πάντα ανοιχτούς λογαριασμούς που δεν επρόκειτο να κλείσουν ποτέ. Το ίδιο, όπως και με την Αριστερά.

Σημειώσεις-Παραπομπές

1. Βλ. την εισαγωγή του Αλέξη Ζήρα στο αφήγημα του Κώστα Κρεμμύδα: **«Ερυθρόλευκη τρέλα. Κόκκινες τουλίπες στον Κολωνό»**, εκδόσεις Μανδραγόρας, Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Πεζογραφία, Αθήνα 2017, σελ. 17.

Θεσσαλονίκη : Θεατρική παράσταση , «Το μπαλκόνι» του Ζαν Ζενέ , από την θεατρική ομάδα Μωβ Αμόκ

Το Κέντρο Πολιτισμού της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας

διοργανώνει την θεατρική παράσταση , «Το μπαλκόνι» του Ζαν Ζενέ , από την θεατρική ομάδα Μωβ Αμόκ σε σκηνοθεσία, Κωστή Καπελλίδη – Διονυσία Μιχαλοπούλου για δύο παραστάσεις , Τρίτη 23 και Πέμπτη 25 Μαΐου 2017 και ώρα 21:00 , στο Πολιτιστικό Κέντρο «Αλέξανδρος» (Εθνικής Αμύνης 1)

Αντί εισιτηρίου, συγκεντρώνουμε μαθητικά εισιτήρια ΟΑΣΘ υπέρ του Ορφανοτροφείου «ΜΕΛΙΣΣΑ»

Λίγα λόγια για το έργο:

»Το Μπαλκόνι» του Ζαν Ζενέ. Πρόκειται για ένα έργο που ανήκει στην κατηγορία »θέατρο παραλόγου». Πραγματεύεται τη συμβολική επίδραση των εκάστοτε μορφών εξουσίας της κοινωνίας μας, καθώς επίσης την επιρροή αυτών στην ευρύτερη προσωπικότητα του ατόμου και τις σχέσεις του με τους γύρω ανθρώπους. Μέσα στο έργο βλέπουμε χαρακτήρες με διαφορετικές προσωπικότητες που κατά κύριο λόγο έχουν στερεοτυπική έως και υπερβολική υπόσταση.

Συντελεστές:

Σκηνοθεσία: ΚΑΠΕΛΛΙΔΗΣ ΚΩΣΤΗΣ – ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Ηθοποιοί:

ΑΓΓΕΛΗ ΓΑΛΑΤΕΙΑ,

ΑΙΝΑΛΙΔΟΥ ΛΕΜΟΝΙΑ,
ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΔΟΥ ΕΦΗ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΠΕΤΡΟΣ,
ΑΡΓΥΡΑΚΗ ΕΛΕΑΝΑ,
ΒΑΙΟΥ ΕΒΕΛΙΝΑ,
ΒΡΕΝΤΖΟΥ ΕΒΙΤΑ,
ΓΑΤΑ ΝΙΚΗ,
ΓΚΙΤΣΑ ΗΡΩ,
ΔΗΜΟΣ ΧΑΡΗΣ,
ΚΑΒΑΛΑΡΑΚΗΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ,
ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΛΟΥΚΗΣ,
ΚΑΡΑΚΙΤΣΙΟΣ-ΓΙΑΝΤΣΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ,
ΚΑΡΑΝΤΑΝΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ,
ΜΑΧΑΙΡΙΔΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ,
ΝΟΥΣΗ-ΣΑΝΤΣΕΣ ΧΑΡΙΣ,
ΠΑΡΑΣΙΔΟΥ ΑΝΝΑ,
ΠΛΑΤΙΑΣ ΟΔΥΣΣΕΑΣ,
ΣΗΦΑΚΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ,
ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΚΑΤΕΡΙΝΑ,
ΤΑΒΛΑΔΩΡΑΚΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑ,
ΖΙΑΜΠΑΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ, ΤΣΑΝΤΙΛΗ-ΡΕΙΣ ΗΛΙΑΝΑ,
ΤΣΙΦΤΣΗ ΕΥΑ, ΦΕΣΣΑΡΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΧΑΤΖΟΓΛΟΥ ΑΡΙΑ,
ΧΡΥΣΙΔΟΥ ΑΝΝΕΤΑ,

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΜΟΥΣΕΙΩΝ

Σήμερα είναι η Παγκόσμια Ημέρα Μουσείων. Σε όλο τον κόσμο διοργανώνονται ειδικές εκδηλώσεις εξοικείωσης των πολιτών με τα μουσεία και την πολιτιστική κληρονομιά. Υπάρχει ανάγκη ενσυνείδησης του σύγχρονου ανθρώπου και βιωματικής σύνδεσης των ιστορικών καταβολών μας με το αξιακό κεκτημένο του σύγχρονου πολιτισμού.

Ο ελληνισμός και η Κύπρος ειδικότερα έχουμε ρόλο να παίξουμε σε αυτό το κεφάλαιο. Μια χώρα όπως η δική μας, από τις πιο πλούσιες σε ιστορική κληρονομιά, εγκαλείται αυτή τη μέρα να συνειδητοποιεί τι έχει γίνει και τι δεν έχει γίνει ως προς το σεβασμό, την αξιοποίηση και την ανάδειξη της ιστορικής κληρονομιάς. Οι πολιτικές του κράτους, σε συνεργασία και συνέργεια με πρωτοβουλίες από τον χώρο της ευρύτερης κοινωνίας και διακεκριμένων ιδιωτικών φορέων πρέπει να φροντίζουν τη συνειδησιακή ανάγκη του ανθρώπου να γνωρίζει και να συνδέει το πόθεν έρχεται και πού πηγαίνει μέσα στον κόσμο του.

Στη χώρα μας πρέπει να προβληματιστούμε περισσότερο και αποτελεσματικότερα για την αντιστοιχία ανάμεσα στις υποδομές και τους πόρους που διατίθενται και την υπεραξία που μπορεί να προέλθει από τον πολιτισμό μας. Αυτή μάλιστα η υπεραξία μπορεί να είναι ταυτόχρονα τόσο μορφωτική-συνειδησιακή, δηλαδή

σχετική με την καλλιέργεια και την πνευματική συγκρότηση των ανθρώπων, όσο και οικονομική.

Έχοντας πάντα συνείδηση ότι η Λευκωσία, μια από τις πρωτεύουσες ευρωπαϊκής χώρας με τις βαθύτερες ρίζες στον πολιτισμό, είναι και η μοναδική που δεν διαθέτει ένα σύγχρονο, αξιόλογο αρχαιολογικό μουσείο, σημειώνουμε παράλληλα με ικανοποίηση τις πρόσφατες αποφάσεις της Κυβέρνησης για να προχωρήσει στην οφειλόμενη από δεκαετίες ανέγερση και λειτουργία ενός σύγχρονου αρχαιολογικού μουσείου. Έχοντας, όπως είχαμε δεσμευτεί, παρέμβει σε αυτή την κατεύθυνση, ελπίζουμε το εγχείρημα αυτό να προχωρήσει σύμφωνα με τους σχεδιασμούς και να έρθει σύντομα η ώρα που θα γιορτάζουμε την Ημέρα των Μουσείων σε ένα δικά μας εφάμιλλο Αρχαιολογικό Μουσείο.

Λευκωσία, 18 Μαΐου 2017

Epikinonia Kentrika DISY [pressoffice@disy.org.cy]

Ικάρια πτήση Χρονικό της ρωσικής επανάστασης

Η καταγραφή ξεκινά από το 1861 με την κατάργηση της

δουλοπαροικίας στη Ρωσία και φτάνει μέχρι το θάνατο του Λένιν, τον Ιανουάριο του 1924. Ταυτόχρονα παρατίθενται αποσπάσματα από κείμενα του Λένιν –που αναφέρονται στις πιο κρίσιμες στιγμές και επιλογές της ανεπανάληπτης συγκυρίας– μαζί με σπαράγματα από «παράλληλες» αναφορές του Τρότσκι, του Στάλιν αλλά και του Μάρτοφ κι άλλων πρωταγωνιστών, καθώς επίσης και τα βασικά σημεία της κριτικής της Λούξεμπουργκ.

Φιλοδοξία του συγγραφέα είναι μια «εύχρηστη» αλλά όχι επιφανειακή προσέγγιση που θα παρακινεί τον αναγνώστη στην αναζήτηση των συναφειών και των αιτιωδών σχέσεων που καθόρισαν τις τύχες του κοινωνικού απελευθερωτικού κινήματος τον αιώνα που πέρασε. Από την άποψη αυτή, κρίθηκε απαραίτητη η παρουσίαση των παράλληλων επαναστατικών εξελίξεων στη Γερμανία, το χρονικό διάστημα 1917-1923.

Κρατώντας, όσο είναι δυνατό, αποστάσεις από τις βεβαιότητες, τις ομίχλες και τους παραμορφωτικούς φακούς των διάφορων «ισμών», η έκδοση αυτή θέλει να είναι χρήσιμη για όλους εκείνους που αναζητούν, στα δύσκολα και στα τυφλά, τις δικές τους ικάριες πτήσεις. Το βιβλίο περιέχει μεγάλο αριθμό φωτογραφιών της εποχής.

Ο Γιάννης Χλιουνάκης γεννήθηκε το 1959, στο Αμάρι Ρεθύμνου. Στα φοιτητικά του χρόνια εντάχθηκε στον χώρο της κομμουνιστικής Αριστεράς. Μετά το '89 σπούδασε Μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας και εργάστηκε στη Δημόσια Εκπαίδευση, στην Αμοργό. Σήμερα είναι διοικητικός υπάλληλος του υπουργείου Παιδείας.

Αυτό το δελτίο τύπου, καθώς και επιπλέον στοιχεία για το βιβλίο,

θα βρείτε online στο www.toposbooks.gr

Νίκος Χήρας [nchiras@motibo.com]

Θεσσαλονίκη : Φιλανθρωπική Συναυλία – Τελετή Λήξης φετινής περιόδου της Συμφωνικής Ορχήστρας Νέων Ελλάδος

Συμφωνική Ορχήστρα Νέων Ελλάδος :

Το Σάββατο 3 Ιουνίου 2017, ώρα: 20:00 στο

Θέατρο »ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ« ,στη Θεσσαλονίκη , ώρα προσέλευσης 19:00 , η Συμφωνική Ορχήστρα Νέων Ελλάδος (ΣΟΝΕ) με νέους μουσικούς από όλη την Ελλάδα, ενώνουν τις δυνάμεις τους και διοργανώνουν φιλανθρωπική συναυλία, υπό την διεύθυνση του Ευάγγελου Αραμπατζή.

Συμμετέχουν οι τραγουδιστές της ΣΟΝΕ:

Έλενα Τιτίρλα, Θάνος Παπαγεωργίου, Κική Τσαλίκη, Μιχαέλα Χαλκιά, Νικόλας Σαββίδης, Κώστας Ονησίλου, Πάυλος Ιωάννου, Σέρτζιο Χαλεπόπουλος, Γιώργος Ασαρτζής.

Στο πιάνο: ο Γιώργος Τζιαφέττας

Παρουσιάζει ο Κωνσταντίνος Π. Γκιουλέκας

Επίσης θα παρευρεθούν εκπρόσωποι από την Πολιτειακή, Πολιτική και Στρατιωτική Ηγεσία της Χώρας.

Παραγωγή – Οργάνωση: www.ysog.eu

Συμφωνική Ορχήστρα Νέων Ελλάδος – Youth Symphony Orchestra of Greece

Unplugged Studio

Δείτε το

[Τηλεοπτικό σποτ](#)

Μέρος των εσόδων της συναυλίας θα δοθούν στον σύλλογο «ΛΑΜΨΗ» για την ενίσχυση του πολύτιμου έργου που επιτελεί και για την σωματική αποκατάσταση του μέλους της ΣΟΝΕ Χρήστου Τιτίρλα του Βασιλείου, λόγω τροχαίου ατυχήματος στις 1/2/17.,

πηγή : Τμ. Δημοσίων Σχέσεων ΣΟΝΕ – www.ysog.eu / {
orchestraofgreece@gmail.com}

Κούλης Ζαμπαθάς: Ένας δραστήριος αγωνιστής και επιστήθιος φίλος του Μενέλαου Λουντέμη.

Γράφει ο [Δημήτρης Δαμασκηνός](#)

Ο Κούλης Ζαμπαθάς, ένας δραστήριος αγωνιστής και επιστήθιος φίλος του Μενέλαου Λουντέμη.

Το 1975 ολοκλήρωσε τον κύκλο της ζωής του ο [Κούλης Ζαμπαθάς](#) και η [Φαίδρα Ζαμπαθά-Παγουλάτου](#), που τ' όνομά της το οφείλει στον Μενέλαο Λουντέμη **1**, ως κόρη τον θρήνησε και ως ποιήτρια του αφιέρωσε ένα ποίημα στην ποιητική της συλλογή **ΕΠΙΤΑΦΙΑ 2**. Ο [Δημήτρης Φαφούτης](#) ανέσυρε από τη λήθη το γεγονός παρουσιάζοντας την Φαίδρα Ζαμπαθά-Παγουλάτου στην Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών στην εκδήλωση που έγινε προς τιμήν της την Τετάρτη, 18 Μαρτίου 2009. Έγραψε συγκεκριμένα ο Λαμιώτης ποιητής και δοκιμιογράφος:

1975

Ο λογοτέχνης πατέρας της Κούλης Ζαμπαθάς φεύγει απ' τη ζωή, που τόσο πάσχισε να ομορφύνει.

Ο Κούλης Ζαμπαθάς θα περάσει στην Ιστορία όχι τόσο ως εργάτης του πνεύματος και της Λογοτεχνίας αλλά ως κεντρικό πρόσωπο, γύρω απ' το οποίο ξετυλίχτηκαν δραματικά γεγονότα που μάτωσαν την καρδιά της μετεμφυλιακής Ελλάδας.

Η Φαίδρα θα αφιερώσει στη μνήμη του τα ΕΠΙΤΑΦΙΑ:

θέλησες να ξαποστάσεις
κάτω από τα κυπαρίσσια
το ξέρω είχες κουραστεί
Νιώθεις άραγε τα δάκρυά μου
να ποτίζουν τ' αδύναμα τριφύλλια
του τελευταίου σπιτιού σου,
βλέπεις τους ήλιους
που κουβαλάω μέσα μου για σένα!
Προσπαθώ να βρω μια γωνιά για να κλάψω
δεν υπάρχει τίποτα γύρω μου
που να μην είναι δικό σου
να μην είσαι εσύ ο ίδιος.
Δε θα 'θελα να βρέχω με δάκρυα
ό,τι αγάπησες, αλλά πως μπορώ
είναι κάτι που δε μου το 'μαθες
γιατί κι εσύ έκλαιγες
έκλαιγες για τα παιδιά
που σκοτώνονται κάθε μέρα
για τις μανάδες που θάβουν
με τα χέρια τους την ίδια την ύπαρξή τους
έκλαιγες για το Μενέλαο ξενιτεμένο πουλί
έκλαιγες για τους φίλους, για την Εταιρία!
Πως λοιπόν εγώ μπορώ να μην κλαίω
για όλ' αυτά που είσαι εσύ.
Γιατί υπάρχουν παντού
στον αγώνα μου, στη ζωή μου **3**.

Μέχρι και να κλείσει τα μάτια του, λοιπόν, ο Κούλης Ζαμπαθάς πληγωνόταν κι έκλαιγε για την αναγκαστική εξορία του Μενέλαου Λουντέμη, ο οποίος έπειτα από 17 ολόκληρα χρόνια στην πολιτική προσφυγιά, δεν είχε μπορέσει ακόμα να αποκτήσει ξανά την ελληνική ιθαγένεια και να επαναπατριστεί.

Ο Νικηφόρος Βρεττάκος σημαιοφόρος της Εταιρείας Λογοτεχνών κατά την παρέλαση για την απελευθέρωση της Αθήνας (12/10/1944). Στο βάθος διακρίνονται οι Μάρκος Αυγέρης, Γαλάτεια Σαράντη, Σωτήρης Σκίπης και ο Κούλης Ζαμπαθάς, που διέσωσε αυτή τη φωτογραφία.

Ο Κούλης Ζαμπαθάς, άλλωστε, υπήρξε επιστήθιος φίλος του Μενέλαου Λουντέμη. Ήταν αυτός που τον περιμάζεψε μια χειμωνιάτικη βραδιά -5 Ιανουαρίου του 1933 από τους δρόμους, για να του προσφέρει αφειδώλευτα μια στέγη και την αδελφική του αγάπη. Στο βιβλίο: [«Τα πλοία άραξαν στην όχθη της καρδιάς μας. Ένα δοκίμιο-μελέτη για τη ζωή και το έργο του Μενέλαου Λουντέμη»](#), ο συγγραφέας [Δημήτρης Δαμασκηνός](#) περιγράφει

επιγραμματικά τη σκηνή της πρώτης τους συνάντησης, γράφοντας χαρακτηριστικά:

«Μέσα από μια οδύσσεια συνεχών μετακινήσεων, την Άνοιξη του '30 ο Μενέλαος Λουντέμης φτάνει στην Αθήνα, άγνωστος μεταξύ αγνώστων, δίχως δραχμή στην τσέπη και ψάνοντας για δουλειά. Μα και δύο χρόνια αργότερα, το 1932, ακόμα περιπλανιόταν στους δρόμους της Αθήνας πεινασμένος και άνεργος. Κάθε φορά που δεν είχε πού την κεφαλήν κλίνει τρύπωνε στο υπόγειο της Στρέλνας, του κοσμικού κέντρου με το ρώσικο όνομα, στη γωνία Πατησίων και Στουρνάρη: «Χωνότανε κάτω από τις σιδεριές που τις σκέπαζε μια αχρηστεμένη υπόγεια σκάλα και κουλουριασμένος εκεί έβγαζε τις κρύες μα και τις ζεστές αθηναϊκές νύχτες». Εκεί τον είχε βρει κουλουριασμένο να ψήνεται απ' τον πυρετό ο Κούλης Ζαμπαθός και τον μετέφερε σηκωτό στο φτωχικό του σπίτι, στο Γαλάτσι μια χειμωνιάτικη βραδιά -5 Ιανουαρίου του 1933. Στη μαρμαρόστρωτη κουζίνα, όπου και κοιμόταν, ο Μενέλαος Λουντέμης έγραψε τη «Ράντνικα» και δύο ακόμα διηγήματα «Μια νύχτα με πολλά φώτα κάτω από μια πόλη με πολλά αστέρια», και το «Κοιμήσου, Ανέζα μου, γλυκά» 4.

Και όταν ο Μενέλαος Λουντέμης τιμήθηκε με το Μεγάλο Κρατικό Βραβείο Πεζογραφίας το 1938 για τη συλλογή διηγημάτων [«Τα πλοία δεν άραξαν»](#), φορούσε το μοναδικό παντελόνι του φίλου του Κούλη Ζαμπαθά: «Φορώντας το μοναδικό παντελόνι του φίλου του Κούλη Ζαμπαθά που του το δάνεισε για την περίπτωση, ο Μενέλαος Λουντέμης παραλαμβάνει το βραβείο του και στην ερώτηση των δημοσιογράφων «σχετικά με το ποιο είναι το όνειρό του από κει και πέρα, ο ίδιος είχε απαντήσει χαρακτηριστικά ότι είναι άστεγος και ότι αυτό που χρειάζεται είναι ένα δωμάτιο, ένα μεγάλο τραπέζι, μια καρέκλα και χαρτιά και πολλά μολύβια, για να μπορεί να γράφει» 5. «Αν ήταν δυνατόν το δωμάτιό μου να 'χει και ένα παράθυρο και απ' έξω να 'ναι μια γαζία και να 'ρχεται το άρωμά της μέσα», θα δηλώσει στον τύπο ο νεαρός συγγραφέας» 6.

Πέρα, όμως, από τη σχέση του με τον Μενέλαου Λουντέμη, ο Κούλης Ζαμπαθάς υπήρξε ένας δραστήριος αγωνιστής ενός πνευματικού αντιστασιακού πυρήνα ενάντια στο πολιτικό κατεστημένο της εποχής 7. Όπως θα σημειώσει ο [Βασίλης Τσακίρογλου](#): Στο λογοτέχνη Κούλη Ζαμπαθά έλαχε ο κλήρος να είναι, όχι μόνο ένα δραστήριο μέλος ενός πνευματικού αντιστασιακού πυρήνα ενάντια στο πολιτικό κατεστημένο της εποχής, αλλά να είναι και ο υπεράνω πάσης

υποψίας υπάλληλος του Υπουργείου Προεδρίας, στο σπίτι του οποίου είχαν το καταφύγιο τους ο Νίκος Πλουμπίδης, ο Νίκος Μπελογιάννης και αργότερα κάποιοι από τους είκοσι επτά αποδράσαντες από τις φυλακές των Βούρλων» 8.

Μάλιστα στο βιβλίο του **«Νίκος Μπελογιάννης–Νίκος Πλουμπίδης– κουβέντες και σκέψεις που κάναμε μαζί στα στερνά της ζωής τους»** που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Δωρικός, ο Κούλης Ζαμπαθάς περιέγραψε γλαφυρά κάποιες ιδιαίτερες, ανθρώπινες στιγμές και πτυχές της προσωπικότητας των δύο αγωνιστών, που συνέδεσαν το όνομά τους με την αυταπάρνηση και τη θυσία για μια καλύτερη κοινωνία. Το βιβλίο αυτό κυκλοφόρησε μετά το θάνατο του συγγραφέα, χάρη στην επιμέλεια της κόρης του, Φαίδρας, που σημείωσε στον πρόλογο τα εξής:

Δίνοντας ένα κείμενο στη δημοσιότητα που τόγραψε κάποιος άλλος νιώθεις ένα περίεργο συναίσθημα να σε καίει βαθειά, ιδιαίτερα δε όταν το κείμενο αυτό τόχει γράψει ο πατέρας σου που δεν υπάρχει. Έσκυψα ευλαβικά πάνω στις χειρόγραφες σελίδες του που ακολουθούν και που δείχνουν όλη την απλότητα και το μεγαλείο του ανθρώπου, όπου κι αν ανήκει αυτός, είτε στον πνευματικό είτε στον πολιτιστικό χώρο. Έτσι αισθάνομαι να εκπληρώνω το καθήκον μου και στη μνήμη του πατέρα μου και στη μνήμη εκείνων για τους οποίους τόγραψε. Το βιβλίο αυτό, κληρονομιά όχι μόνο δική μου, αλλά και όλων όσων αγωνίστηκαν κι αγωνίζονται με συνέπεια για την ειρήνη και τον κόσμο, ας θεωρηθεί σπονδή στον τάφο του συγγραφέα.

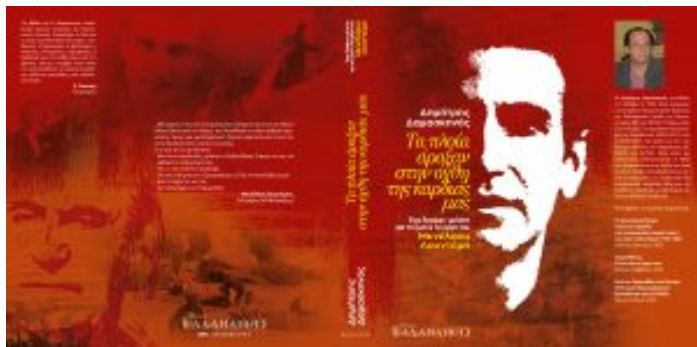
Φωτογραφία από την παρουσίαση του βιβλίου του Δημήτρη Δαμασκηνού: «Τα πλοία άραξαν στην όχθη της καρδιάς μας. Ένα δοκίμιο-μελέτη για τη ζωή και το έργο του Μενέλαου Λουντέμη» που έγινε την Παρασκευή, 28 Απριλίου 2017, στις 7.30μ.μ. στον πολυχώρο ΑΙΤΙΟΝ (Τζιραίων 8-10 Αθήνα). Η Φαίδρα Ζαμπαθά-Παγουλάτου, βαφτισιμιά του Μενέλαου Λουντέμη, ποιήτρια, πρώην Γενικός Γραμματέας της Έταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, απευθύνει έναν ανθρώπινο και ιδιαίτερα συγκινητικό χαιρετισμό στην εκδήλωση. Δίπλα της διακρίνεται ο Γιώργος Δουατζής, ποιητής, δημοσιογράφος και συγγραφέας.

Σημειώσεις-Παραπομπές

1. Βασίλης Τσακίρογλου, **Η ανάσα της σιωπής**, ομιλία που εκφωνήθηκε την Τετάρτη, 18 Μαρτίου 2009. Δημοσιεύεται και στο συλλογικό έργο: [«Τρεις ομιλίες για τη Φαίδρα Ζαμπαθά-Παγουλάτου \(Δημήτρης Φαφούτης-Βασίλης Τσακίρογλου-Γιάννης Κορίδης\)»](#), εκδόσεις Ιωλκός, Φεβρουάριος 2013, Α΄ έκδοση, σελ. 24.
2. Φαίδρα Ζαμπαθά-Παγουλάτου, **Επιτάφια**, εκδόσεις Μαυρίδης, 1976.
3. Δημήτρης Φαφούτης, **Παρουσίαση της Φαίδρας Ζαμπαθά-Παγουλάτου στην Εταιρία Ελλήνων Λογοτεχνών**. Δημοσιεύεται και

στο συλλογικό έργο: [«Τρεις ομιλίες για τη Φαίδρα Ζαμπαθά-Παγουλάτου \(Δημήτρης Φαφούτης-Βασίλης Τσακίρογλου-Γιάννης Κορίδης\)»](#), εκδόσεις Ιωλκός, Φεβρουάριος 2013, Α΄ έκδοση, σελ. 11-12.

4. Δημήτρης Δαμασκηνός, **«Τα πλοία άραξαν στην όχθη της καρδιάς μας. Ένα δοκίμιο-μελ**

ήτη για τη ζωή και το έργο του Μενέλαου Λουντέμη», εκδόσεις Ραδάμανθυς, Χανιά 2017, σελ. 33.

5. Βλ. την αφήγηση της φιλολόγου Πόπης Μεσσήνη στην εκπομπή της ΕΡΤ: «Εποχές και συγγραφείς» αφιερωμένης στον Μενέλαο Λουντέμη.

6. Δημήτρης Δαμασκηνός, **«Τα πλοία άραξαν στην όχθη της καρδιάς μας.** ο.π., σελ. 46.

7. Κούλης Ζαμπαθάς, [Απόψε που σκοτώνουν τον Πλουμπίδη](#), ιστοσελίδα Ατέχνως, ανάρτηση 14 Αυγούστου 2016.

8. Βασίλης Τσακίρογλου, **Η ανάσα της σιωπής**, ο.π., σελ. 24.

[Αναδημοσίευση από το blog:](#)

[«Τα πλοία άραξαν στην όχθη της καρδιάς μας. Ένα δοκίμιο-μελέτη για τον Μ. Λουντέμη»](#)

Save

Συναυλία , Αφιέρωμα στον Στράτο Διονυσίου, (Βιογραφία) στο κατάμεστο συνεδριακό κέντρο του Πανεπιστημίου της Πάτρας

Με επιτυχία ολοκληρώθηκε η εκδήλωση συναυλία ,αφιέρωμα στον Στράτο Διονυσίου , την Κυριακή

7/5/2017 , στο πανεπιστημιακό συνεδριακό κέντρο στο Ρίον της Πάτρας, .

Τη συναυλία διοργάνωσε το μουσικό σχήμα "εν Χορδών" , με την συμμετοχή πενήντα οργάνων , (μπουζούκια και πνευστά) , επίσης τη συναυλία τίμησαν με την παρουσία στους οικαλλιτέχνες τραγουδοποιοί ,Ανδρέατος , Δείξιμος, η Καρόκη , και ο Δημ. Δημόπουλος , υπο τον μαέστρο κ. Γεωργόπουλο . Συμμετείχε η συμφωνική ορχήστρα , Πνευστών «Πατρέας», του μαέστρου Ευρυσθένη Χατζηγιάννη, στα τραγούδια του Στράτου

«Της γυναίκας της καρδιά»,

«Άστε με απόψε μοναχό», και στα ορχηστρικά

Στην εκδήλωση παρευρέθηκε και ο πρόεδρος του πολιτιστικού οργανισμού του δήμου Πατρέων , κ. Βασίλειος Δημόπουλος .

Επίσης ο Πρόεδρος του Συλλόγου Επαγγελματιών Μουσικών Δυτικής Ελλάδας, Γιώργος Πετρίτσης, το μέλος του Δ.Σ. του Κοινωνικού Οργανισμού του Δήμου Πατρέων, Νάνσυ Αγγελακοπούλου, ο πρ, Αντιδήμαρχος Πολιτισμού, Αλέξης Σκαρμέας κ.ά.

Η παρουσίαση έγινε απο τον πατρινό δημοσιογράφο Παναγιώτη Ρηγόπουλο , δείτε το βίντεο↓

Η Βιογραφία του Στράτου Διονυσίου απο την Εν Χορδώ στην Πάτρα (vid1), παρουσιάστηκε απο τον φιλόλογο-ποιητή-μεταφραστή Γιάννη Παππά ↓

Βίντεο 2ο συνέχεια στην βιογραφία ↓

στιγμιότυπο βίντεο απο την » ορχήστρα της εν Χορδώ «↓

Δείτε φωτογραφίες ,↓

Βίντεο ,Φωτογραφίες : Σινογεωργος Δημήτριος

6946958230